

Sygn. akt: I C 1305/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Andrzej Antkiewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Monika Kopeczyńska

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2019 r. w Grudziądzu na rozprawie

sprawy z powództwa H. M.

przeciwko (...) w B.

o zapłatę i pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.000,00 zł (dwa tysiące złotych 00/100);
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 112,91 zł (sto dwanaście złotych 91/100) tytułem zwrotu części kosztów procesu;
4. oddala wniosek powódki o nadanie wyrokowi rygору natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt **I C 1305/19**

UZASADNIENIE

wyroku

H. M. wniosła o:

- 1) częściowe pozbawienie wykonalności bankowego tytułu egzekucyjnego (...) w B. z dnia 18 kwietnia 2002 r. zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 7 maja 2002 r. w sprawie I Co 760/02, w zakresie ograniczenia jej odpowiedzialności jako dłużnika z kwoty 12.594,96 zł do kwoty 6.500 zł,
- 2) zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 6.000 zł z tytułu błędnie rozliczonej egzekucji komorniczej prowadzonej na wniosek pozwanego przeciwko powódce na podstawie wyżej wskazanego bankowego tytułu egzekucyjnego oraz 5.000 zł z tytułu odszkodowania i zadośćuczynienia w związku z bezpodstawnie prowadzoną egzekucją komornicza w latach 2014 – 2018,
- 3) nadanie wyrokowi rygору natychmiastowej wykonalności,

4) zasądzenie od pozwanego zwrotu na rzecz powoda poniesionych kosztów sądowych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 18 kwietnia 2002 r. (...) w B. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny w związku z udzielonym powódce kredytem. Tytuł egzekucyjny opiewał na 3.272,79 zł, na którą składały się:

- niespłacona należność w kwocie 2.703,86 zł,
- odsetki za okres do 18 kwietnia 2002 r. – 518,93 zł,
- koszty upomnień 30,00 zł,
- koszty przygotowania wniosku – 20 zł.

Powódka zaznaczyła, że w dniu 7 maja 2002 r. Sąd Rejonowy w Grudziądzu nadał temu tytułowi klauzulę wykonalności, w której uzupełniono, że dalsze odsetki od dnia 19 kwietnia 2002 r. od kwoty 2.703,86 zł liczone są według zmiennej stopy procentowej obowiązującej u wierzyciela, wynoszącej na dzień sporządzenia tytułu 40% w stosunku rocznym, przy czym odpowiedzialność dłużnika ograniczona jest do kwoty 12.594,96 zł. Sąd przyznał wierzycielowi od dłużniczki kwotę 26,20 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Po uzyskaniu przez Bank klauzuli wykonalności bankowy tytuł egzekucyjny przekazano do komornika w celu egzekucji, która była prowadzona w okresie od 30 sierpnia 2002 r. do 31 grudnia 2018 r. z emerytury powódki wypłacanej w (...). W tym czasie komornik pobrał kwotę ok. 18.600 zł. Zdaniem powódki, w okresie postępowania egzekucyjnego doszło do popełnienia wielu rażących błędów i zaniechań zarówno ze strony Banku, jak i komornika, które to błędy spowodowały dolegliwe dla powódki straty materialne i moralne.

Po pierwsze, w bankowym tytule egzekucyjnym nie ujęto kwoty ograniczenia odpowiedzialności dłużnika, a wskazano ją w postanowieniu Sądu o nadaniu klauzuli wykonalności. Według powódki, kwota ta w rażący sposób odbiega od przepisów prawa bankowego, które określa maksymalną wysokość ograniczenia odpowiedzialności na poziomie dwukrotności należności głównej. Z tego tytułu powódka domagała się pomniejszenia kwoty ograniczającej jej odpowiedzialność do kwoty 6.500 zł.

Po drugie, w bankowym tytule egzekucyjnym wpisano dalsze odsetki obciążające dłużnika od dnia 19 kwietnia 2002 r. od niespłaconej należności według zmiennej stopy procentowej obowiązującej w pozwanym banku, która na dzień sporządzenia tytułu wynosiła 40% w stosunku rocznym. Tymczasem w piśmie z 3 kwietnia 2019 r. Bank wskazał, że wysokość obowiązującej u wierzyciela stopy odsetkowej zadłużenia przeterminowanego wynosiła: od 19 kwietnia 2002 r. do 15 czerwca 2003 r. – 31%, od 16 czerwca 2003 r. do 9 października 2005 r. – 28%, a od 10 października 2005 r. do 31 grudnia 2018 r. – 24%. Z tego względu, według powódki, bankowy tytuł egzekucyjny z 18 kwietnia 2002 r. był wadliwy.

Po trzecie, mimo zmiany stopy odsetkowej zadłużenia przeterminowanego Bank nie przekazywał komornikowi o tym informacji, choć był do tego prawnie zobowiązany. Również komornik nie podjął żadnych działań interwencyjnych w kontekście zmieniających się w okresie egzekucji wysokości odsetek ustawowych, które mają bezpośredni związek z ustaleniem odsetek bankowych.

Powódka nadmieniła, że w październiku 2018 r. po dokonaniu analizy posiadanej dokumentacji doszła do wniosku, że egzekucja komornicza na rzecz (...) w B. może być częściowo bezpodstawna. W celu uzyskania bardziej szczegółowych informacji zgłosiła się osobiście na początku listopada 2018 r. do Oddziału pozwanego Banku w G., ale nie uzyskała żadnych informacji, dlatego pismem z 28 listopada 2018 r. zwróciła się do centrali Banku o kserokopię umowy stanowiącej podstawę wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 18 kwietnia 2002 r. oraz podanie aktualnego stanu zadłużenia. Na to pismo nie otrzymała żadnej odpowiedzi. Po bezskutecznym okresie oczekiwania na odpowiedź, ponownie pismem z dnia 8 stycznia 2019 r. zwróciła się do Banku z żądaniem przekazania m.in. kserokopii bankowego tytułu egzekucyjnego. Pismem z 11 lutego 2019 r. (...) w B. poinformował ją, że „po stronie organu egzekucyjnego (komornika) doszło do niezamierzonego błędu, którego konsekwencją jest powstanie nadpłaty

w kwocie 3.285,11 zł, która została przez Bank zwrócona na rachunek kancelarii komornika”. Bank stwierdził jednocześnie, że zadłużenie powódki wobec Banku, będące przedmiotem egzekucji, jest spłacone.

Powódka dodała, że ze względu na brak informacji dotyczących wysokości odsetek obowiązujących w Banku w okresie prowadzenia egzekucji oraz brak kserokopii umowy kredytowej, w dniu 21 lutego 2019 r. zwróciła się ponownie o ich przekazanie. Bank na to pismo nie odpowiedział. Ostatecznie w dniu 15 marca 2019 r. skierowała do pozwanego Banku ostatnie pismo, w którym zawarła roszczenia, zaznaczając, że dalszy brak reakcji ze strony Banku do 31 marca 2019 r. spowoduje, iż będzie zmuszona dochodzić roszczenia na drodze postępowania sądowego. W dniu 29 marca 2019 r. w domu powódki pojawił się pracownik Banku z propozycją bezpośredniej rozmowy z przedstawicielami Banku, jednakże na spotkaniu w dniu 2 kwietnia 2019 r. nie podjęto żadnych wiążących decyzji. W wyniku przeprowadzonej rozmowy Bank dokonał jednak kolejnej korekty finansowej oraz przekazał informacje dotyczące obowiązującej w Banku w okresie egzekucji wysokości odsetek od należności przeterminowanych. Bank nie ustosunkował się do wniosku powódki o udostępnienie kwoty zadośćuczynienia i nie udostępnił powódce kserokopii umowy kredytu (k. 3-8 akt).

Postanowieniem z dnia 12 września 2019 r. Sąd Rejonowy ustalił wartość przedmiotu sporu na 17.095 zł (k. 48 akt), na które składały się: różnica między wskazaną w bankowym tytule egzekucyjnym kwotą ograniczenia odpowiedzialności – 12.594,96 zł, a kwotą, do jakiej powódka żądała ograniczenia odpowiedzialności – 6.500 zł, w zaokrągleniu do pełnych złotych (art. 126¹ § 3 k.p.c.) - 6.095 zł i kwota, jakiej zasądzenia powódka żądała w pozwie (11.000 zł).

W piśmie z dnia 19 września 2019 r. powódka sprecyzowała, co składa się na żadaną kwotę odszkodowania w wysokości 6.000 zł oraz podała, że w ramach żądania zapłaty kwoty 5.000 zł domaga się zasądzenia 3.000 zł z tytułu odszkodowania i 2.000 zł tytułem zadośćuczynienia (k. 50-52 akt).

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki kosztów postępowania według norm przepisanych (k. 57-59v akt). W pierwszej kolejności pozwany zwrócił uwagę na niedopuszczalność powództwa o pozbawienie wykonalności po zakończeniu postępowania egzekucyjnego, jeżeli egzekwowane świadczenie nie zostało spełnione. Pozwany kwestionował również twierdzenie powódki, jakoby bankowy tytuł egzekucyjny został wystawiony przez Bank w sposób wadliwy z uwagi na brak wskazania w nim maksymalnej kwoty odpowiedzialności dłużnika. Zdaniem pozwanego Sąd Rejonowy przy nadawaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu w sposób zgodny z prawem i okolicznościami sprawy określił maksymalną kwotę odpowiedzialności dłużniczki do kwoty 12.594,96 zł. Pozwany zaznaczył, że nie dysponuje aktualnie umową kredytową zawartą z powódką, albowiem została prawdopodobnie załączona do wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Pozwany wskazał, że dokonał zwrotu kwoty 3.285,11 zł jako różnicy między kwotą 15.880,07 zł przekazaną wierzycielowi przez komornika w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 18 kwietnia 2002 r., a kwotą 12.594,96 zł, do której ograniczono odpowiedzialność powódki w postanowieniu o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Pozwany nadmienił, że uzyskał informację, że komornik zwrócił powódce kwotę 3.285,11 zł wraz z nadpłaconą częścią opłaty egzekucyjnej. Pozwany kwestionował stanowisko powódki, że w toku prowadzonego przez komornika na wniosek Banku postępowania egzekucyjnego doszło do wielu rażących błędów i zaniedbań zarówno ze strony Banku jak i komornika, które miały spowodować dolegliwe dla powódki straty materialne i moralne. Pozwany przyznał, że w związku z prowadzoną między stronami korespondencją dokonał ponownego przeliczenia kwoty spłaty z uwzględnieniem zmiany oprocentowania zadłużenia przeterminowanego w okresie od 2002 do 2018 r. W związku z faktem, iż komornik dokonywał w tym czasie naliczeń oprocentowania zgodnie z tytułem wykonawczym (40%), bez jego aktualizacji, Bank zwrócił powódce różnicę w oprocentowaniu – faktycznie naliczonym i należnym w kwocie 969,95 zł wraz z odsetkami ustawowymi za okres od daty powstania nadpłaty do dnia sporządzenia zestawienia o przeliczeniu oprocentowania – 558,15 zł. Pismem z 3 kwietnia 2019 r. Bank wyjaśnił powódce całą sytuację i przeprosił za zaistniałą pomyłkę. W tych okolicznościach pozwany odmówił zapłaty dalszego odszkodowania. W zakresie żądania zasądzenia zadośćuczynienia w kwocie 2.000 zł, pozwany wskazał na nadmierność żądanej kwoty i znikome przyczynienie pozwanego do powstania sytuacji, w jakiej znalazła się powódka.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

Na podstawie umowy z 5 stycznia 2001 r. powódka uzyskała kredyt w (...) w B. Oddział w G. w kwocie 4.198,32 zł. W umowie kredytowej zawarto oświadczenie kredytobiorcy o poddaniu się egzekucji na wypadek braku spłaty kredytu do kwoty 3-krotności zaciągniętego kredytu, tj. do kwoty 12.594,96 zł.

Okoliczności niesporna, a nadto: kopia wydruku transakcji kredytowej z systemu bankowego W. z 5.01.2001 r. - k. 61 akt sprawy

W związku z brakiem spłaty rat kredytu, pozwany wypowiedział powódce umowę kredytu (okoliczność niesporna).

W dniu 18 kwietnia 2002 r. (...) w B. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny obejmujący zadłużenie z tytułu niespłaconego kredytu. Tytuł egzekucyjny opiewał na 3.272,79 zł, na co składały się:

- niespłacona należność w kwocie 2.703,86 zł,
- odsetki naliczone za okres do 18 kwietnia 2002 r. – 518,93 zł,
- koszty upomnień 30,00 zł,
- koszty przygotowania wniosku – 20 zł.

Bank zastrzegł, że należą mu się dalsze odsetki od dnia 19 kwietnia 2002 r. od kwoty 2.703,86 zł według zmiennej stopy procentowej obowiązującej w danym okresie w (...) w B., która na dzień sporządzenia tytułu egzekucyjnego wynosi 40% w stosunku rocznym. Odsetki te są ustalone w wysokości określonej w uchwale Zarządu Banku dla kredytów przeterminowanych.

Dowód: bankowy tytuł egzekucyjny -153 akt komorniczych (...)

Postanowieniem z dnia 7 maja 2002 r. Sąd Rejonowy w Grudziądzu nadał temu tytułowi klauzulę wykonalności, w tym co do dalszych odsetek od dnia 19 kwietnia 2002 r. od kwoty 2.703,86 zł liczonych według zmiennej stopy procentowej obowiązującej u wierzyciela, wynoszącej na dzień sporządzenia tytułu 40% w stosunku rocznym, ograniczając odpowiedzialność dłużniczki do kwoty 12.594,96 zł. Sąd przyznał wierzycielowi od dłużniczki kwotę 26,20 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania klauzulowego.

Dowód: wypis sentencji postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności -153v akt komorniczych (...)

W dniu 22 lipca 2002 r. (...) w B. skierował do Komornika Sądowego Rewiru I przy Sądzie Rejonowym w Grudziądzu wniosek o wszczęcie egzekucji na podstawie ww. tytułu wykonawczego. W postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika A. S. (1) w sprawie (...) w dniu 16 sierpnia 2002 r. dokonano zajęcia świadczenia emerytalno-rentowego H. M. wypłacanego przez (...). W toku egzekucji z emerytury powódki do dnia 28 września 2018 r. wyegzekwowano w sprawie (...) kwotę 18.129,91 zł, z czego przekazano na rachunek wierzyciela 15.880,07 zł.

Dowody: wniosek o wszczęcie egzekucji – 1 akt komorniczych (...)

wezwanie skierowane do (...) o dokonywanie potrąceń z emerytury – 7 akt komorniczych (...)

(...)

zaświadczenia o dokonanych wpłatach – 110-111v i 114-114v akt komorniczych (...)

pismo komornika A. S. z 29.01.2019 r. – k. 133 akt (...)

W latach 2002-2018 Komornik sądowy A. S. (1) prowadziła wiele innych postępowań egzekucyjnych przeciwko powódce, w których również była prowadzona egzekucja z emerytury dłużniczki.

Dowody: zaświadczenia o dokonanych wpłatach – 119-131 akt komorniczych (...)

W październiku 2018 r. powódka zgłosiła się do Oddziału pozwanego Banku w G. z żądaniem wydania egzemplarza umowy kredytowej z 2001 r. W Banku odesłano ją do komornika, gdzie również nie otrzymała kopii tej umowy.

Dowód: zeznania powódki – 90 akt sprawy

W piśmie z dnia 28 listopada 2018 r. powódka zwróciła się do centrali Banku w B. o kserokopię umowy stanowiącej podstawę wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 18 kwietnia 2002 r., historię wpłat egzekucyjnych i podanie aktualnego stanu zadłużenia do spłaty. Na to pismo nie otrzymała odpowiedzi.

Pismem z dnia 8 stycznia 2019 r. powódka ponownie zwróciła się do (...) w B. z żądaniem przekazania m.in. kserokopii bankowego tytułu egzekucyjnego.

Pismem z 11 lutego 2019 r. (...) w B. poinformował powódkę, że „z powziętych od Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Grudziądzu A. S. (1) informacji o stanie sprawy (...) wynika, iż po stronie organu egzekucyjnego doszło do niezamierzonego błędu, którego konsekwencją jest powstanie nadpłaty w kwocie 3.285,11 zł. Powyższa kwota została przez Bank zwrócona na rachunek Kancelarii (...)”. Bank poinformował również powódkę, że jej zadłużenie wobec Banku, będące przedmiotem egzekucji w sprawie (...), jest spłacone. Bank przesłał również kserokopię tytułu wykonawczego egzekwowanego w tej sprawie.

W dniu 15 lutego 2019 r. Komornik sądowy A. S. (1) zwróciła powódce kwotę 3.880,76 zł, na które składały się: kwota 3.285,11 zł zwrócona przez Bank i kwota 595,65 zł jako nadpłacona część kosztów egzekucyjnych.

Zwrócona przez Bank kwota 3.285,11 zł stanowiła różnicę między kwotą 15.880,07 zł przekazaną wierzycielowi przez komornika w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 18 kwietnia 2002 r., a kwotą 12.594,96 zł, do której ograniczono odpowiedzialność powódki w postanowieniu o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu.

Pismem z dnia 21 lutego 2019 r. powódka po raz kolejny zwróciła się do Banku o wydanie kserokopii umowy kredytowej z 5 stycznia 2001 r. i wykaz wysokości naliczonych odsetek bankowych dla kredytów przeterminowanych w okresie od sierpnia 2002 r. do stycznia 2019 r. Bank na to pismo nie odpowiedział.

W dniu 5 marca 2019 r. Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Grudziądzu A. S. (1) wydała postanowienie o zakończeniu postępowania egzekucyjnego w sprawie (...) i pozostawieniu tytułu wykonawczego w aktach sprawy. Na oryginale tego tytułu Komornik uczyniła adnotację, że na podstawie tego tytułu wierzyciel został w całości zaspokojony.

W piśmie z dnia 12 marca 2019 r. powódka zażądała po raz kolejny wyjaśnień od Banku na temat jej zadłużenia, żądając zapłaty kwoty 9.822,14 zł i zakreślając termin na podjęcie działań do 31 marca 2019 r.

W dniu 29 marca 2019 r. skontaktował się z powódką pracownik pozwanego Banku z propozycją bezpośredniej rozmowy z przedstawicielami Banku. Do spotkania tego doszło w dniu 2 kwietnia 2019 r. W wyniku przeprowadzonej rozmowy Bank dokonał kolejnej korekty finansowej oraz przekazał informacje dotyczące obowiązujących w Banku w okresie egzekucji stóp odsetek od należności przeterminowanych. W piśmie z dnia 3 kwietnia 2019 r. Bank wskazał, że wysokość obowiązującej u wierzyciela stopy odsetkowej zadłużenia przeterminowanego wynosiła: od 19 kwietnia 2002 r. do 15 czerwca 2003 r. – 31%, od 16 czerwca 2003 r. do 9 października 2005 r. – 28%, a od 10 października 2005 r. do 31 grudnia 2018 r. – 24%. W związku z dokonaniem ponownej analizy historii spłat dokonanych w toku postępowania egzekucyjnego w oparciu o wysokość obowiązującej u wierzyciela stopy zadłużenia przeterminowanego, Bank stwierdził, że w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego pod sygn. akt (...) zadłużenie powódki zostało całkowicie spłacone w dniu 3 marca 2015 r., albowiem na rzecz Banku powinna być wyegzekwowana kwota 11.627,97

zł. Z tego względu Bank przekazał na rachunek bankowy powódki nadpłatę w wysokości 969,95 zł wraz z odsetkami ustawowymi w wysokości 558,15 zł naliczonymi od powstających sukcesywnie nadpłat w okresie od 3 marca 2015 r. do 2 kwietnia 2019 r. Bank przeprosił powódkę za zaistniałą sytuację. Nie ustosunkował się natomiast do wnioskowanej przez powódkę kwoty zadośćuczynienia.

W okresie zajęcia emerytury powódki przez Komornika sądowego A. S. (1), (...) przekazywał na konto komornika 1/3 emerytury. Było to główne źródło utrzymania rodziny powódki, albowiem jej mąż w tym czasie przez długi okres nie miał dochodów. Powódka z mężem musieli w tym czasie korzystać z pomocy materialnej syna, ale zdarzało się, że z powodu zajęcia emerytury powódka nie miała środków na zaspokojenie bieżących potrzeb życiowych.

Dowody: pisma stron – k. 13-19 i 21-21v akt sprawy

potwierdzenie przelewu przez Bank kwoty 3.285,11 zł - k. 144 akt (...)

potwierdzenie przelewu przez Komornika kwoty 3.880,76 zł – k. 20 akt sprawy

pismo Komornika sądowego A. S. (1) – k. 148 akt (...)

adnotacja Komornika na tytule wykonawczym - k. 153v akt (...)

postanowienie Komornika z 5.03.2019 r. - k. 154 akt (...)

zestawienie spłat powódki z tabelą zmiany oprocentowania w latach 2002-2018 – k. 64 64v

akt sprawy

Akta tut. Sądu o sygn. I Co 760/02, w których została nadana klauzula wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z 18 kwietnia 2002 r. i do których prawdopodobnie załączono oryginał umowy kredytowej z 5 stycznia 2001 r., zostały zniszczone po upływie terminu ich przechowywania (okoliczność niesporna).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Sąd dał w całości wiarę zeznaniom powódki, gdyż nie były kwestionowane przez pozwanego, a nadto znajdowały wielokrotnie potwierdzenie w treści złożonych do akt sądowych i znajdujących się w aktach komorniczych dokumentów, które również nie zostały zakwestionowane.

W ocenie Sądu powództwo było uzasadnione jedynie w zakresie żądania zasądzenia zadośćuczynienia, a w pozostałej części podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w całości lub w części, jeżeli przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu. Przepis ten odnosi się m.in. do bankowych tytułów egzekucyjnych. Słusznie zwrócił jednak uwagę pozwany, że nie jest dopuszczalne powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego po zakończeniu postępowania egzekucyjnego, jeżeli egzekwowane świadczenie zostało spełnione w całości, a tytuł wykonawczy został pozostawiony w aktach egzekucyjnych ze wzmianką komornika o całkowitym zaspokojeniu należności wierzyciela. W takiej bowiem sytuacji nie zachodzi bowiem niebezpieczeństwo ponownej egzekucji komorniczej. Wspomniana wzmianka komornika zastępuje więc orzeczenie sądu o pozbawieniu tytułu wykonawczego wykonalności. Skoro zatem w rozpatrywanej sprawie doszło do całkowitego wyegzekwowania należności objętych bankowym tytułem egzekucyjnym z 18 kwietnia 2002 r. i wielokrotnego stwierdzenia tego faktu przez komornika, w tym na oryginale tytułu wykonawczego, już z tego względu powództwo o częściowe pozbawienie wykonalności wymienionego tytułu podlegało oddaleniu.

Zgodzić się należało również z pozwanym, że bankowy tytuł egzekucyjny z 18 kwietnia 2002 r. nie został wystawiony w sposób wadliwy z uwagi na brak wskazania w nim maksymalnej kwoty odpowiedzialności dłużnika. W obowiązującym stanie prawnym w czasie wystawienia tego tytułu nie było takiego wymogu. Obowiązek podania kwoty, do jakiej dłużnik poddawał się egzekucji, istniał wobec oświadczenia o poddaniu się egzekucji i był przenoszony przez sądy do treści postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności (art. 96 i 97 prawa bankowego w ówczesnym brzmieniu). Powódka nie wykazała również, że kwota ograniczenia egzekucji wskazana w treści postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności była niezgodna z oświadczeniem o poddaniu się egzekucji, a na niej w tym zakresie spoczywał ciężar dowodu (art. 6 k.c.). Brak było w końcu podstaw do uznania, że na dzień wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego obowiązywała inna stopa procentowa odsetek od zadłużenia przeterminowanego niż wskazana w treści tytułu (40% w stosunku rocznym), albowiem z pisma pozwanego z dnia 3 kwietnia 2019 r. wynika, że stopa ta zmieniała się od 19 kwietnia 2002 r. Zaznaczyć też należy, że do stóp procentowych stosowanych przez pozwanego Bank wobec powódki nie miały zastosowania przepisy art. 359 § 2¹⁻³ k.c. dotyczące maksymalnej wysokości odsetek wynikających z czynności prawnej w stosunku rocznym, albowiem przepisy te zostały wprowadzone ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2005 r. Nr 157, poz. 1316), która weszła w życie 20 lutego 2006 r. Według art. 5 tej ustawy, jej przepisy stosuje się jedynie do czynności prawnych dokonywanych po jej wejściu w życie.

Za wadliwe należało natomiast uznać zaniechanie pozwanego Banku podania komornikowi sądowemu prowadzącemu postępowania egzekucyjne w oparciu o bankowy tytuł egzekucyjny z 18 kwietnia 2002 r. zmiany stopy procentowej odsetek od zadłużenia przeterminowanego w toku postępowania egzekucyjnego, co doprowadziło do bezprawnego wyegzekwowania od powódki kwoty 969,95 zł w okresie po 3 marca 2015 r. Wadliwe było również zaniechanie Banku bieżącego monitorowania wpływów od komornika w sprawie (...), co doprowadziło do przekazania Bankowi kwoty wyższej niż maksymalna, dopuszczalna kwota egzekucji określona w postanowieniu o nadaniu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności – 12.594,96 zł. W tym czasie powódka na skutek działania pozwanego Banku była pozbawiona swoich dochodów i nie była w stanie zaspokoić swoich bieżących potrzeb, co mogło wywołać u niej poczucie krzywdy. Wskazać należy, że Bank zorientował się o nadpłacie ponad ograniczenie egzekucji dopiero na skutek kilkukrotnej interwencji powódki, do czego przyznał się dopiero w piśmie z 11 lutego 2019 r., wskazując na nadpłatę w kwocie 3.285,11 zł.

W ocenie Sądu, zasadne było również twierdzenie powódki, że pozwany Bank nie zachował się lojalnie w toku postępowania wyjaśniającego co do bezprawności prowadzonej egzekucji komorniczej i wysokości zadłużenia, albowiem zbył milczeniem dwa pisma powódki: z 28 listopada 2018 r. i z 21 lutego 2019 r. Zgodzić się należało z twierdzeniem powódki, iż dopiero jej usilne działanie doprowadziło do zakończenia egzekucji w sprawie (...) w 2019 r., a gdyby tego działania nie było, postępowanie egzekucyjne prawdopodobnie prowadzone byłoby nadal do dnia dzisiejszego.

Wobec braku zarzutów powódki w tym zakresie, brak było podstaw do kwestionowania wyliczeń Banku co do wysokości należnej mu kwoty na mocy bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 18 kwietnia 2002 r. i powstałych nadpłat, które zostały powódce zwrócone. Odszkodowanie z tytułu czynu niedozwolonego ma charakter materialny. Powódka nie wykazała, aby poniosła szkodę majątkową ponad kwoty zwrócone jej przez pozwanego, w szczególności w zakresie „kosztów związanych z ujawnieniem bezprawnie prowadzonej egzekucji komorniczej i korzyści finansowych osiągniętych przez Bank na skutek dysponowania jej środkami pieniężnymi”, na co powódka wskazała w piśmie z 19 września 2019 r. (k. 50 akt).

Wobec ustalenia bezprawności działania pozwanego, należało przyjąć, że wskutek działania Banku doszło do pokrzywdzenia powódki, a jej krzywda na skutek pozbawienia po dniu 3 marca 2015 r. dochodów polegała na tym, że powódka nie była w stanie zaspokoić w tym czasie swoich bieżących potrzeb. Powódka może czuć się więc subiektywnie pokrzywdzona działaniem pozwanego, który - jak słusznie podkreślono – jako profesjonalista w obrocie finansowym był zobowiązany do zachowania szczególnej staranności w zakresie dbałości o interesy swoich klientów

(art. 355 § 2 k.c.). W ocenie Sądu, zasadne okazało się więc żądanie przyznania powódce od pozwanego stosownego zadośćuczynienia.

Wysokość zadośćuczynienia zależna jest od oceny rozmiaru doznanej krzywdy, która ze swej istoty jest trudno wymierna i zależy od szeregu okoliczności związanych z okolicznościami sprawy. W orzecznictwie sądowym podkreśla się, iż podstawowym kryterium dla ustalenia wysokości należnego poszkodowanemu zadośćuczynienia jest rozmiar i intensywność doznanej krzywdy, ocenianej według miar obiektywnych, oraz stopień negatywnych konsekwencji dla pokrzywdzonego wynikających z dokonanego naruszenia dobra osobistego, w tym także niewymiernych majątkowo (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 lutego 2004 r., sygn. akt II Aca 641/03, Wokanda 2004, nr 9, s. 44). Sąd Najwyższy w wyroku z 15 września 1999 r. (III CKN 339/98, Rzeczpospolita z 14 kwietnia 2000 r., nr 89, C 2) zaznaczył, iż wysokość zadośćuczynienia w istocie zależy od uznania sędziowskiego, które powinno uwzględniać wszystkie istotne dla jej wymiaru okoliczności sprawy. Z tego względu krzywda, czyli szkoda niematerialna, która może mieć postać cierpienia psychicznych lub fizycznych, jest różnie szacowana przez sądy. Choć kwoty miarkowanego przez Sądy zadośćuczynienia są różne i zależą zawsze od okoliczności konkretnego przypadku, to pewne jest, iż z jednej strony nie mogą one zmierzać do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego, a z drugiej strony nie mogą być symboliczne, gdyż wówczas nie rekompensują dostatecznie doznanej przez poszkodowanego krzywdy. W wyroku z dnia 30 maja 2007 r. w sprawie II C 36/05 Sąd Najwyższy stwierdził, że przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia obowiązuje zasada umiarkowania, co oznacza, że wysokość zadośćuczynienia musi być utrzymana w rozsądnych granicach, z drugiej strony jednak przedstawiać powinna jakąś realną ekonomicznie, odczuwalną wartość. W wyroku z 4 lutego 2008 r. w sprawie III CK 349/07 Sąd Najwyższy wyjaśnił, że „odpowiednia suma” w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. to wartość utrzymana w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

Zadośćuczynienie zmierza co do zasady do poprawienia stanu psychicznego pokrzywdzonego poprzez poprawę jego sytuacji majątkowej. Tak pojmowaną rekompensatę może przynieść tylko takie zadośćuczynienie, które - nie pomijając stopnia winy osoby odpowiedzialnej za szkodę i sytuacji majątkowej stron - jest dostosowane przede wszystkim do zakresu i stopnia natężenia krzywdy doznanej przez poszkodowanego. Zadośćuczynienie nie może być symboliczne. Przebyte przez powódkę cierpienia psychiczne na skutek uchybień ze strony pracowników pozwanego Banku może w ocenie Sądu zrównoważyć powódce kwota 2.000 zł, która umożliwi zwiększenie konsumpcji dóbr materialnych i sprawi przez to satysfakcję, stosowną do wielkości doznanej krzywdy (podobne przesłanki zadośćuczynienia uwzględnił np. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 maja 1980 r., II CR 131/80, OSNCP 1980, nr 11, poz. 223).

Uwzględniając zatem stopień winy sprawcy szkody (wina nieumyślna), rodzaj naruszonych dóbr osobistych powódki, charakter następstw zdarzenia, a przede wszystkim długość cierpienia psychicznych, związane z tym utrudnienia i uciążliwości w życiu codziennym powódki, Sąd doszedł do wniosku, iż kwota 2.000 zł stanowić będzie wystarczającą rekompensatę dla powódki za doznane cierpienia.

Z tych względów, na podstawie art. 24 § 1 k.c. i art. 444 k.c. należało orzec jak w pkt 1. (pierwszym) sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o art. 99 § 1 k.p.c. według zasady odpowiedzialności za wynik sprawy, z tym że przez omyłkę nie uwzględniono w rozliczeniu kosztów poniesionych przez pozwanego. Koszty poniesione przez powódkę to: opłata od pozwu - 855 zł (k. 54 akt) i opłata od zażalenia - 110 zł (k. 31 akt) - razem 965 zł. Powódka wygrała sprawę w 11,70% (2. (...)), zatem należy się jej od pozwanego kwota 112,91 zł tytułem części kosztów procesu, o czym orzeczono w pkt 3 (trzecim) sentencji.

Brak było podstaw do uwzględnienia żądania powódki co do nadania wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności (nie zachodziły przesłanki z art. 333 k.p.c.), dlatego wnioszek powódki w tym przedmiocie podlegał oddaleniu.